

עפ"א 49330/01 - אנטונינה גלייזר נגד עיריית רחובות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 16-01-49330 גלייזר נ' עיריית רחובות
תיק חיזוני:

בפני כבוד השופטת דבורה עטר
המערערת אנטונינה גלייזר
נגד עיריית רחובות
המשיבה

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דיןו של בית משפט השלום ברחובות (כב' השופטת מירב כפיר) בח"נ 15-05-9474, במסגרתו הורשעה המערערת בחנייה במקום המועד לד"ר הרחוב ונוצר עליה קנס בסך של 1,000 ₪ או ימי מאסר תמורהם.
2. במהלך הערעור חזרה בה המערערת, מהערעור על הכרעת הדיון, שכן אישרה שאכן החנתה את רכבה במקום המועד לד"ר הרחוב בלבד וטענה כי נאלצה לעשות כן, נוכח השני בהסדר החנייה ברחוב ומצוקת חנייה.
3. באשר לגזר הדין טענה המערערת כי יש להפחית את שיעור הקנס שהוטל עליה, נוכח מצבה הכלכלי הבלתי שפיר.
- ב"כ המשיבה צינה כי המערערת הורשעה בבית משפט כאמור, בתום שמייעת הראיות, נוכח כפירתה במיחס לה.
- באשר לגזר הדין - טענה ב"כ המשיבה כי בית משפט כאמור נתן דעתו למצבה הכלכלי הרעוע של המערערת ולא מיצה עמה את הדיון, בשים לב לכך כי הטיל עליה קנס בשיעור שאף אינו כדי שליש משיעור הקנס המקורי. בנוסף, כי המערערת זכתה להתחשבות מצד המשיבה בעבר ונוכח ריבוי עבירות ממין אלה, אין מקום להתחשבות נוספת.

דין והכרעה

4. בבית משפט קמא כפירה המערערת בכל המוחס לה והורשעה בתום שמייעת הראיות. במהלך הדיון בערעור הודהה בביצוע העבירה וטענה כי בוצעה נוכחות חניה.

בסוף של יום נסוב הערעור על גזר הדין בלבד ובהקשר לכך נקבע כדלקמן:

"מושכלות יסוד הן כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בשיקול דעתה של הערכת הדינונית בכל הנוגע למידת העונש, אלא במקרים חריגים, בהם נפלת טעות מהותית בגזר דיןה של הערכת הדינונית או שיש בו סטייה ברורה ממדיניות הענישה המקובלות בנסיבות דומות" (ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל 5.6.13).

5. בחנתי את גזר הדין של בית משפט קמא, לאור המתווה שנקבע בפסקה ולא מצאתי כי בא בגדיר אותם במקרים חריגים, בהם מתערב ערכאת הערעור במידה העונש שהושת.

6. ראייתי עין בעין עם בית משפט קמא כי מצוקת חניה לבטה אינה מהוות עילה להפרת החוק ואין בה ממשום נסיבה להקלת בעונש. שכן גם תכילת סיוג מקומות חניה כמפורט לד"ר הרחוב בלבד, نوعה בדרך כלל, על מנת לתת מענה למצוקות התניה של אותן הד"רים.

בית משפט קמא נתן דעתו למכלול השיקולים, אלה הקשורים לנסיבות העבירה וההיליך גופו ומגנו, לנسبותיה של המערערת והייתה נסמכת למחייתה על קצבה.

בשים לב לשיעור הקנס המרבי, העומד על 3,600 ₪, לא מצאתי כי יש בקנס שהטיל בסך של 1,000 ₪, משום החמרה יתרה המצדיקה קבלת הערעור.

7. אשר על כן אני מורה על דחיתת הערעור.

ניתן היום, ל"י ניסן תשע"ו, 08 Mai 2016, בהעדר הצדדים.